					SIMON GREGORČIČ	LEPO OBLEČEN MOŠKI	OKRAJ AMERIŠKO M. IME	SNOV	GROFIJA V SZ FRANCIJI	AFRIŠKI VELETOK	VERGILOV EP	KRAJ PRI LUKSORJU (AMONOV TEMPELJ)
				NAJVEČJI DEL ČESA								
					DELAVEC V EMAJLIRNICI							
					POŠKODBA UDA							
				ZAGREB			GRŠKA ČRKA			+		
	AM. PESNIK (CONRAD)			BOG MUSLIMANOV						IZDELOVALEC NAKITA		
SPROSTITEV PO DELU							M. IME	DEL KONJSKE OPREME				
GODALO								SADNI SOK "TALISA"	LIČILO	IBSEN: "PEER"		
TY ZASLON						VELIK PES	SOL KLOROVE KISLINE				MAJHNA ZAGOZDA	DESNI PRITOK SEINE
NEMŠKI KNJIŽEVNIK (PAUL)					POLJSKI ETNOLOG (EMIL)							
					LEGA							
DALMAT. Ž. IME				SLIKA			KRONIKA					
				STRUPEN PODSMEH			BLAGO V KOCKASTIH VZORCIH					
		PRIHOD V PROSTOR						TRI KARTE PRI POKRU				
			REKA SKOZI BERN					STARA MAMA	ČLOVEK, KI NAMEŠČA NAPRAVE	NEON		
			ELEMENT							POOTAVEK		
												DA
					REDKEJŠE M. IME							
	BUDISTIČNI MENIH	AMORET			VIŠINA TOČKE							
LEVIČAR						JAPONSKI PREMIER (KAKUEI)						
						KRAK MENAMA						
DRŽAVA NA JZ ZDA								TELEVIZIJA			CLAUDE MONET	ANTON AŽBE
								LADKO KOROŠEC				
DENAR							NEMŠKI FOTO-APARAT					
KOZAŠKI GLAVAR							GOSTILNA					

In memoriam

MIHA BERČIČ – MAKS

V petek 9. novembra nas je hudo prizadela novica, da je v svojem triinšestdesetem letu nenadoma umrl naš priljubljeni in spoštovani Miha Berčič – Maks, član komunistične partije pred vojno, nosilec spomenice leta 1941 ter raznih drugih odličij in priznanj.

Pokojni Miha se je rodil v So-

strem in tu tudi živel do zadnjega, razen tedaj, ko je bil v partizanih. Nadvse je ljubil svoj kraj, soobčane in z njimi tesno sodeloval. Izhaja iz revne kmečke družine, iz katere so izšli trije sinovi in ena sestra, vsi po vrsti pa so bili napredni, dva brata sta naši revoluciji podarila tudi življenje.

Tovariš Berčič je že v rani mladosti okusil življenje proletarca, saj se je v delavsko gibanje vključil že takrat, ko je bil mizarski vajenec. Odslej ga vidimo povsod tam, kjer se je bil boj za delavske pravice in splošni kulturni in socialni napredek. Kot zavednega, sposobnega proletarca ga je že pred vojno opazila komunistična partija in ga vključila v svoje članstvo. Bil je pred vojno vključen v proletarski boj in tako postal revolucionar. Deloval je v delavskih društvih Svoboda in Vzajemnost v Zadvoru, povezan pa je bil tudi z revolucionarji iz sosednje občine Polje. Tako je zelo zgodaj postaložji sodelavec kasnejših narodnih herojev Jožeta Moškriča in Toneta Trtnika, nazadnje v najhujših dneh okupacije pa je postal organizator vstaje in narodnoosvobodilnega boja za območje bivše občine Dobrunje. Potemtakem ni nič čudnega, da je okupator vrgel oko tudi nanj. Sestavil je seznam aretacij, vendar mu je spodletelo, kajti tovariš Berčič se je s trinajstimi tovariši umaknil v gozdove Molnika, kjer so 13. julija 1941 sestavili prvo slovensko partizansko četo, imenovano Molniška četa. Tako je tudi tovariš Berčič postal eden prvih slovenskih partizanov.

Sodeloval je v ranih bojih te čete v okviru II. štajeskega bataljona okusil neenak boj z nemškimi okupatorji na Libergi, Pugledu in Podlipoglavu, pod neposrednim vodstvom legendarnega junaka Franca Rozmana – Staneta. Znašel se je tudi v neenakem boju z Nemci na Jančah, Dolenjskem in drugod. Kasneje ga srečamo kot političnega funkcionarja v Cankarjevi in Gubčevi brigadi.

Leta 1943 pa je partija odločila, naj bi se tovariš Berčič bojeval na političnem področju. Kot sposobnega političnega funkcionarja in organizatorja ga je partija poslala na Štajersko. Bil je sekretar okrožnega komiteja za Kozjansko, vodil pa je tudi tečaj za politične delavce na tem področju. Le malo je manjkalo, da to ni plačal z življenjem, kajti njegov neposredni sodelavec je bil gestapovec. Svoji naravni bistrosti se ima zahvaliti, da je nevarnost pravočasno zaslutil in ji tudi ušel.

Miha Berčič, starosta preživelih borcev z območja, kjer je bilo v prvih povojnih letih ena najbolj razgibanih osvobodilnih postojank, je bil politično zelo razgledan, preudaren, moder in predvsem odločen in nepodkupljiv mož. Kjerkoli se je srečal s svojimi nekdanjimi soborci, se je počutil srečnega, kajti spomine na pretekle dni je rad obujal kjerkoli ali kadarkoli.

Za seboj je pustil vidne sledove svoje odločne osebnosti in v njej združeval najboljše delavske tradicije svojih partizanskih krajev. Takega poznamo vsepovsod, kjer je opravljal funkcijo člana Okrožnega komiteja za Celje, zaten je bil predsednik okraja Ljubljana-okolica, ljudski poslanec in eden prvih podpredsednikov republiškega zbora proizvajalcev. Bil je tudi predsednik litijske občine, kjer ga občani poznajo kot tvorca političnega, kulturnega in gospodarskega življenja. Ko je to funkcijo lahko izročil domačinu, je bilo slovo težko. Kasneje je postal direktor Papirnice Vevče, kjer je bil spet iniciator razširitve proizvodnje saj so prav tedaj postavili četrti papirni stroj. Za ta podvig se je tovariš Berčič že nekaj časa polno angažiral. Tovariš Berčič pa ni pozabil na kulturnoprosvetno dejavnost, saj se je na tem področju najprej kalil. V obnovljenem kulturno-prosvetnem društvu Svoboda Zadvor je vložil vse svoje sposobnosti in čas, da je delo spet steklo, toda lepše, bolj organizirano, predvsem pa se je trudil, da je društvu pomagal tudi finančno. Bil je več let predsednik društva, pa tudi član predsedstva zveze Svobod in kulturno-prosvetnih društev Slovenije.

Tudi z odhodom v zasluženi pokoj se njegovo prizadevanje ni ustavilo. Svojo organizatorsko sposobnost je pokazal vedno tam, kjer so bili problemi najtežji. Bil je v gradbenem odboru za rekonstrukcijo Litijske ceste, kjer je s svojo osebnostjo močno pripomogel, da se občani na našem področju že več kot 12 let vozimo po asfaltni cesti. Predvsem pa se je mnogo angažiral pri organizaciji krajevne skupnosti Zadvor. Bil je ves čas njenega obstoja član sveta, dvakrat pa njen predsednik. To funkcijo je opravljal vse do prezgodnje smrti.

Pogrešala ga bo tudi krajevna organizacija zveze komunistov, kajti bil je njen starosta, svetovalec, organizator, njen sekretar, član sekretariata in ne nazadnje tudi član občinskega komiteja ZKS Ljubljana Moste-Polje.

Ko ga zdaj ocenjujemo, ne moremo mimo tega, da ne bi opisali tudi njegovega značaja. V prvi vrsti ga je odlikovala njegova skromnost. Vse do svoje smrti je stanoval v sto let stari hiši in šele zadnja leta je začel graditi novo, ker je bil v stari že življenjsko ogrožen. Kot funkcionar in direktor bi lahko dobil kjerkoli ali kadarkoli boljše in razkošnejše stanovanje, pa ga ni maral, češ da ga ni potreben in da naj dobijo stanovanja tisti, ki nimajo svojih. Bil je odličen mož in oče. Kljub temu, da je bil v svoji življenjski sreči dolga leta razdvojen od svoje družine, je vendarle ohranil značaj očeta in moža, tako kot se to spodobi za slovenskega moža in očeta. Ko smo včasih po opravljenih sestankih posedeli in kovali nove načrte, nikakor ni mogel od svoje svetovalne teme; če pa smo ga pripravili do tega, je bil odličen, zabaven in vesel tovariš, kajti rad je pel od rane mladosti pa te vrline tudi v poznejših letih ni maral zanemariti. Bil je rad v družbi med svojimi partizani, komunisti, občani in v njegovi družbi ni bilo nikoli dolgega časa.

Zato mu ne moremo drugega reči kot: Hvala za vse, kar si storil za nas dragi tovariš Maks!

Alojz Kastelic

Humoreska

ZA VSAK PRIMER

Ko so se temni, nevihtni oblaki grozeče zgrnili nad Jutrove dežele in je naposled tam doli začelo tudi močno grmeti in treskati, se je Martinova Špela prekrižala. Stopila je v kuhinjo, kjer si je njen Tone, sedeč ob štedilniku, tlačil v pipo tobak.

„Oh, že spet se ravsajo tam doli," je vzdihnila Špela in se oklenila moža.

„Tone, slutim, da nas neurje ne bo obšlo. Tebe bodo vtaknili v vojaško suknjo, kaj bom pa jaz z otročadjo?"

„Prav imaš, Špela, vidiš, o tem se mi še sanjalo ni. Ti si pa res bistra ženička, na vse misliš."

„Tone, pravijo, da bo hudo!"

„Tudi meni se tako zdi!"

„Pri sosedovih so se že dobro založili, jaz pa še soli nimam pri hiši."

„Špela, pri priči greva nakupovat. Medtem ko se ti napraviš, skočim sam v garažo po avto."

In tako sta Martinova sedla v jeklenega konjička in se odpeljala v mesto.

V trgovini je šumelo kot v panju. Na polpraznih policah je bilo še nekaj blaga.

„Vrečo nularice, prosim!"

„Nimamo, je zmanjkalo." Prodajalka se je namrdnila in pomigala kolegici. Obe je posilil smeh.

„Potem pa 50 kg sladkorja!"

„Tudi tega nimamo!"

„Kaj pa 5 kg soli?"

„Sol je včeraj pošla!"

„Pojdite se solit, kaj pa sploh imate pri vas?"

„To, kar vidiet na policah!"

„Ne vidim makaronov." Tone je nekaj zabrundal predse in požrl slino.

„Zadnjih 300 kg makaronov vam je pravkar pred nosom odnesel tistile možakar, ki jih tlači v prtljažnik." Prodajalka je malomarno uprla prst v moža, ki je na parkirišču tlačil vreče testenin v svoj avto.

„Potem pa mi dajte, prosim, kilogram popra!"

„Nimamo niti kile. Poper prodajamo v zavojčkih!"

Martin je povišal glas in grozeče dvignil prst. Špela ga je dregnila med rebra in mu šepnila na uho: „Kaj pa bomo s tolikim poprom?"

„Kaj se ve, dobro je, če je pri hiši – za vsak primer."

„Želite morda še kaj?" Prodajalka se je graciozno zavrtela na peti in se rahlo priklonila.

„Še 50 škatelj „globina", prosim!"

Špela se je prijela za glavo, misleč da se je njenemu „staremu" zmešalo.

„Ali si čisto ob pamet, Anton? Tepec zmešani, mar ne veš, da se „globin" kmalu strdi; če bo vojna, si ne bomo čistili čevljev. Namesto naloščenih, nizkih čevljev, ti bodo noge tičale v blatnih škornjih."

„Jezik za zobe, Špela, nikoli se ne ve, naj bo „globin" pri hiši za vsak primer."

„Kaj pa zobotrebce, imate?"

„Imamo, koliko jih želite?"

„Dajte jih takole dve kili!"

„Kaj pa bomo z njimi," se je vmešala Špela. „V vojni si ne bomo imeli za kaj čistiti zob, ker bo splošno pomanjkanje hrane."

„Razumi, no, Špela, takšna stvarca vedno prav pride v hiši. Dobro je, če jo imaš – za vsak primer."

„Smem še kaj postreči?" Dekle v zeleni halji se je nasmihalo.

„Ja, še 1000 zavojčkov toaletnega papirja, prosim!"

„Tega nam pa res ni treba," je zažgolela Špela.

„Vzel ga bom in pika! Dobro je, če ga imaš pri hiši nekaj več, za vsak primer."

Tone se ni dal kar tako hitro ugnati v kozji rog.

In tako si pri Martinovih sedaj pridno čistijo zobe, poprajo juho, loščijo čevlje in brišejo ... kajti zaloga zelo počasi kopni.

FRANCE FAJDIGA

TELESNA VZGOJA V VZGOJNOVARSTVENEM ZAVODU

ZA PRAVILNO DRŽO

Starši pripeljejo otroke v vrtec zjutraj, ponje se vrnejo popoldne. Ko jih vprašujejo: „Kaj ste delali", jim največkrat odgovorijo: „Igrali smo se!" Včasih še povedo, da so poslušali pravljice ali da so risali in morda še, da so telovadili.

Kaj vse tiči za tem splošnim igranjem v vrtcu. Z vsem – karkoli počne otrok v vrtcu oziroma s čimerkoli se igra – želi vzgojiteljica nekaj doseči. Vsaka igra, pravljica, pesmica je vsebina, s katero vzgojiteljica dosega vzgojne smotre. Otroci to vsebino sprejmejo občiajno, kot igro in tudi vzgojiteljica jim podaja velik del vsebine s pomočjo igralne metode. Otroci tako pridobijo večino spoznanj v obliki igre, ki je njihova osnovna dejavnost.

Otroci telovadijo v vrtcu vsak dan, kak dan malo več, kakšen dan malo manj. Jutranjo telovadbo imajo vsak dan pred zajtrkom – v skupini mlajših otrok približno pet minut, pri starejših pa deset do petnajst minut. Vzgojiteljica ogreje otrokove mišice s hojo, tekom ali razgibalnimi igrami. Potem izvede vaje oblikovanja, in sicer tako, da se otroci postavijo v eno izmed redovnih vaj, ki jih poznajo: skupine, vrsta, krog, kolona, razstop. Da bi bila za otroke telovadba zanimivejša in pestrejša, uporabljajo malo orodja: žoge, kepe iz časopisnega papirja, ki jih otroci narede sami, trakove, rutice, blazinice, palice, večje in manjše obroče, stožce, kocke, s katerimi sicer „zidajo", manjše obroče, raznobarvne ploščice, elastike, vrvice in podobno. Včasih da tovarišica jutranji telovadbi obliko malega trima – takrat pripravi tudi večja orodja, oziroma jih improvizira s sobnim pohištvom. V vsakdanjo jutranjo vadbo vnaša tudi nekaj vaj korektivne gimnastike, s katerimi preprečuje nastajanje nepravilnosti v drži otrokovega telesa in ploskih nog.

Enkrat ali dvakrat tedensko (glede starosti otrok) je na programu vadbena ura. Pri starejših otrocih traja do 45 minut, kolikor manjši in manj zmogljivi pa so otroci, toliko krajša je vadbena ura. Pri 2 do 3-letnih otrocih traja približno 20 minut, pač glede na razpoloženje otrok in druge dejavnike, ki vplivajo na fizično zmogljivost posameznikov. Pri mlajših otrocih se tudi zgodi, da Mojca, Tonček in Matjaž ne želijo sodelovati; v takih primerih jih vzgojiteljica ne prisiljuje.

Vadbena ura se začne podobno kot jutranja telovadba z ogrevanjem telesa in traja približno pet minut. Tudi temu gibanju da vzgojiteljica pogosto neko vsebino, npr. sprehod, uprizarjanje živali. Z vajami oblikovanja, ki potekajo podobno kot pri jutranji telovadbi, le v časovno daljšem obdobju, vzgojiteljica sistematsko razgiba vse mišične skupine posameznega otroka. Pri tem otroke, ki so gibalno manj sposobni, bolj spodbuja in jih individualno usmerja. Sledijo vaje za razvijanje spretnosti, pri čemer otroci izkoriščajo večja telovadna orodja: plezala, blazine, večje žoge, lestev, desko, klopi, gugalnico, velike obroče, koš za ciljanje, sklenjeno vrv, elastiko za preskok in podobno. Da otroke po zahtevnem in živahnem gibanju spet umiri, jih tovarišica seznani z mirnejšo gibalno igro ali pa se igrajo igro, ki jo otroci že poznajo.

Tudi sprehod je oblika telesne vzgoje, ko telo krepi in ga usposablja za premagovanje raznih težav. Sprehod pa je lahko namenjen le oblikam telesnovzgojne dejavnosti, tj. vadbenim uram na prostem, tekmovalnim igram in športom, primernim za otroke in izvedljivim v primernem letnem času.

Z vsako vajo, pa naj bo to vaja oblikovanja, spretnosti ali gibalna vaja, vzgojiteljica dosega vzgojne smotre s področja telesne vzgoje, hkrati pa otroka tudi intelektualno in estetsko oblikuje. Vzgojiteljica želi doseči, da se otroci telesno normalno razvijajo in dosežejo do vstopa v šolo primerno telesno zrelost. Otroci naj dobijo veselje do telesnovzgojne dejavnosti, začutijo naj potrebo po redni vadbi kot sestavino vsakdanjega življenja in obliki aktivne sprostitve. Otroci si utrjujejo zdravje in pridobivajo kar največjo telesno in duševno odgovornost za premagovanje vplivov, ki so škodljivi njihovemu telesnemu razvoju in zdravju. Znajo naj se varovati bolezni in poškodb in naj čutijo željo po zdravem načinu življenja v zdravem okolju.

ZMAGA GLOGOVAC

IZVRŠNI ODBOR

ČLANI IZVRŠNEGA ODBORA TEMELJNE TELESNOKULTURNE SKUPNOSTI LJUBLJANA MOSTE–POLJE

PREDSEDNIK: inž. Miha Košak
PODPREDSEDNIK: Prof. Anton Medved

ČLANI:

1. Vlado Zlobko, Javna skladišča
2. Anton Žabjek, Saturnus
3. Franc Matjašič, Yulon
4. Rudi Puhar, KS Polje
5. Albin Galof, KS Kodeljevo
6. Štefan Toplak, OK SZDL
7. Drago Kopinič, OK ZKS
8. Marjan Rožanc, Sklad za družbeni standard
9. Vinko Pintarič, ObSS
10. Marjan Kavčič, AMD Moste
11. Borut Maček, AMD Moste
12. Branko Elsner, VŠTK
13. Jože Mavrič, TVDP Zelena jama
14. Jože Borštnar, DRK Slovan
15. Albin Vengust, PD Papirnica Vevče
16. Jože Gramc, RK Slovan
17. Julijan Stanič, NK Slovan
18. Stane Meljo, NK Slavija
19. Janez Presl, HK Slavija
20. Ciril Hribar, ŠSD Sostro
21. Sergej Hojker, SK Snežinka

Naša SKUPNOST
GLASILO SZDL LJUBLJANA MOSTE-POLJE

Ustanovitelj in izdajatelj: Občinska konferenca Socialistične zveze delovnega ljudstva Ljubljana Moste-Polje. Glavni in odgovorni urednik Bogdan Šturm. Ureja uredniški odbor: France Fajdiga (tehnični urednik), Slavko Gerlica, Alenka Lobnik, Marjan Moškrič, Milan Pritekelj (lektor in korektor), Edo Svetek in Janez Zupančič. List izhaja mesečno. Uredništvo in uprava: Ljubljana, Ob Ljubljanici 42/II, telefon 315-980, tekoči račun pri SDK Ljubljana, Obk SZDL Ljubljana Moste-Polje Naša skupnost 50101-678-48043. Tisk in kliši Tiskarna Ljudske pravice v Ljubljani, Kopitarjeva 2. Časopis prejemajo vse družine v občini brezplačno na dom. Rokopisov ne vračamo.